Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 91. | Нинѣ: гр. Савы м. рим. Іоана | Завтра: † Марка ап. Доміцелѣ | Пятниця 24 цвѣтня (6 мая) 1892. | Всхôдъ сонця 4 г. 34 м.; заходъ 7 г. 19 м. Баром. 754 терм. + 22·5° + 10·4°. | Рокъ II.

Рада державна.

Вчерашне засѣдане Палаты послôвъ було задля звѣстного внесеня Молодочехôвъ дуже оживлене. Послы явили ся майже въ комплетѣ, а ґалеріи були биткомъ набитѝ цѣкавыми. Середъ загального напруженя и великои тишины въ Палатѣ почавъ першій говорити пос. Тільшеръ. Однакожь его бесѣда не зробила великого враженя, бо вôнъ слабый бесѣдныкъ. Вôнъ мотивувавъ обширно внесене о поставленю ґр. Шенборна въ станъ обжалованя и закôнчивъ свою бесѣду заявленемъ, що невôдповѣдне поступоване зъ Чехами може позбавити династію найкрѣпшои пôдпоры.

По Тільшерѣ говоривъ Пленеръ и старавъ ся на пôдставѣ фактôвъ доказати, що поступоване міністра було зовсѣмъ законне и длятого не можна ставити его въ станъ обжалованя. Вôнъ ставивъ внесене, щобы надъ внесенемъ Молодочехôвъ перейти до порядку дневного, позаякъ оно есть неоправдане, и домагавъ ся поименного голосованя надъ своимъ внесенемъ.

По Пленерѣ забравъ голосъ пос. Пацакъ (Молодочехъ) и выступивъ насампередъ противъ выводôвъ Пленера та зазначивъ, що якъ разъ той самъ Пленеръ, котрый ще до недавна выступавъ противъ правительства, стае въ его оборонѣ, а вôдтакъ доказувавъ на пôдставѣ юридичнôй, що Пленеръ выступае въ оборонѣ розпорядженя, котре нарушуе конституцію. — Пос. Деймъ заявивъ именемъ властителѣвъ бôльшои посѣлости, що буде голосувати противъ переданя внесеня комісіи. На его поглядъ можна поставлене міністра въ станъ обжалованя лишь тогды допустити, коли вôнъ або умысно або зъ байдужности допустивъ ся нарушеня якогось закона. Въ сѣмъ случаю не можна однакожь того допускати, скоро соймъ ческій въ своѣмъ часѣ згодивъ ся бувъ дѣйстно на сю справу, котра есть теперь предметомъ дебаты. Впрочôмъ властителѣ бôльшои посѣлости суть того погляду, що насамперед повиненъ ческій соймъ высказати свою гадку, чи то розпорядженe міністеріяльне дѣйстно нарушило въ чôмъ его компетенцію, або нѣ.

Середъ глубокои тишины и загального напруженя, почавъ промавляти самъ Міністеръ справедливости ґр. Шенборнъ и сказавъ насамперед, що въ справѣ звѣстного розпорядженя есть мѣжь нимъ а его товаришами въ кабінетѣ повна згода. Вôнъ застерѣгаесь противъ того, щобы о нѣмъ промавляти вже яко о обжалованôмъ міністрѣ, бо то зависить ще вôдъ рѣшеня Палаты. Будьте однакожь переконанѝ, панове,—казавъ ґр. Шенборнъ— що я не просивъ нѣкого зъ послôвъ анѣ не буду просити, щобы хтось голосувавъ сякъ або такъ. Молодочехи выволѣкають въ парламентѣ вѣденьскôмъ справы, котрѝ належать до сойму въ Празѣ. Тутъ же не розходить ся зовсѣмъ о політику, але о пытане, чи законъ бувъ нарушеный чи нѣ. (Звернувшись до Молодочехôвъ): Моя слава стоить за надто высоко, щобы вы еѣ могли понижити и пôдозрѣвати мене, розумѣесь, на то, щобы зъ того тягнути зыски політичнѝ.

Въ дальшôй бесѣдѣ своѣй, котра була дуже довга, доказувавъ міністеръ, що звѣстнымъ розпорядженемъ не нарушено зовсѣмъ законôвъ, бо попередна опінія сойму що до суду повѣтового въ Векельсдорфѣ, обовязуе ще и теперь. Грозити абстиненціею, то уважае міністеръ за найгôршій рôдъ борбы національнои. Дальше згадавъ міністеръ про Narod. Listy, котрѝ написали, що цѣла Европа глядить на то, що стало ся въ Векельсдорфѣ. Европа — сказавъ міністеръ — мае чей щось иншого до роботы. Въ порѣ соціяльныхъ небезпечностей, коли парляментъ займае ся найважнѣйшими реформами економічными, треба бы добре надъ тымъ призадумати ся, чи вôльно кидати новый пальный матеріялъ въ сѝ зборы.

По міністрѣ промавлявъ староческій посолъ проф. Цукеръ и заявивъ, що свого часу не хотѣвъ пôдписати внесеня на поставлене міністра въ станъ обжалованя, але теперь его пôдпирае. Міністеръ не згадавъ анѣ словцемъ, длячого не выжидавъ рѣшеня сойму. Маю — казавъ бесѣдникъ — велику почесть для аґітаційнои штуки Молодочехôвъ, котрѝ розбили цѣлу мою партію, але они тому не виноватѝ, що въ наслѣдокъ векельсдорфскои справы настало таке розъярене, а надъ тымъ розъяренемъ ческого народу не треба бы просто переходити до порядку дневного. Теперѣшну дискусію въ сѣй Палатѣ уважаю за рôдъ кляпы безпечности въ виду експльозіѣ, котра готова въ Чехахъ скорше настати, якъ припускають панове у Вѣдни.

Бесѣдникъ звернувъ ся вôдтакъ зъ просьбою до давныхъ союзникôвъ староческои партіѣ, щобы они вправдѣ не жадали поставленя міністра въ станъ обжалованя, — бо о то на дѣлѣ тутъ не розходить ся — але щобы голосували за вôдосланемъ дотычного внесеня до комісіѣ. Було бы то — мазавъ Цукеръ, великою оскорбою ческого народу, наколибъ

1

РУСАЛКА.

Зъ російского — К. С. Баранцевича.

Швець пройдисвѣтъ Улянъ, выслуженый воякъ, котрого надзиратель зелѣзницѣ наймивъ бувъ латати робôтникамъ въ казармѣ[1]) чоботы, збудивъ ся въ якъ найгôршôмъ настрою. То було, бачите, свято и вôнъ повиненъ бувъ пойти до села Городища, до свого кума пожелати ему щастя зъ днемъ его ангела, а тутъ у него въ кишени не було нѣчого и лишь капшукъ та кôлька сѣрникôвъ. Якъ на збытки ставъ его ще гостець ломити въ ногахъ, котрыми вôнъ сходивъ мало що не половину свѣта.

Улянъ закуривъ собѣ свою порцелянову люльочку, украшену написею: „Зъ любови", и насупленый сѣвъ собѣ на лавку. Коло него зъ носогрѣйкою[2]) въ зубахъ сидѣвъ сторожь вôдъ зелѣзницѣ, Терентій. Оба сидѣли мовчки, бо оба мѣркували, що имъ высхло въ горлѣ, а тутъ не знали, якъ и чимъ пôдмочити. На дворѣ було погано и перепадавъ дощь.

Улянови стало морщитись чоло чимъ разъ бôльше, а по его лици видко було, що его мучать якѝсь думки. Вже бувъ собѣ роздумавъ, що треба хиба заставити свою свитину, коли якъ разъ вôйшла до кухнѣ жѣнка надзирателя. Лице Уляна повеселѣйшало, вôнъ схопивъ ся, якъ бы нимъ щось пôдкинуло, и ставъ передъ надзирательскою просто якъ свѣчка.

— Матусе, дайте менѣ трицять копѣйокъ! — крикнувъ вôнъ на цѣле горло голосомъ повнымъ розпуки.

Надзирателька ажь кинулась, такъ налякалась, але и заразъ опамятала ся та вôдозвалась сердито:

— Чи ты здурѣвъ, чи упивъ ся?... Отъ бачь, якій зухвалый, та ще й реве, якъ бы на улици... А тобѣ нащо трицять копѣйокъ?

— Та, бачите, Анна Панкратіевна, Богъ давъ нинѣ свято...

— А ты бы хотѣвъ тому запити ся?

— Ей Богу, матусе, що нѣ, я бы лишь хотѣвъ пôти до церкви, та помолити ся — вôдповѣвъ Улянъ поважно. — Я чоловѣкъ побожный и люблю Бога...

— Не дамъ нѣчого!... Вôдчепи ся! — вôдрубала Анна Панкратіевна.

Улянъ почавъ теперь заходити зъ иншого боку Наносивъ дровъ и воды до кухнѣ, помагавъ розложити огонь, словомъ, ишовъ надзирательцѣ такъ пôдъ ладъ, що она помякла и дала ему трицять копѣйокъ. Отъ и уратувавъ свитину. За тожь ставъ еѣ теперь чистити зô всѣхъ бокôвъ та трѣпати; вôдтакъ вымастивъ чоботы дохтьомъ и выбравъ ся до Городища, куды треба було ити пять верстовъ... Але закимъ вôнъ ще туды зайшовъ побачивъ коло коршмы при дорозѣ конѣ волостного писаря. Той ему не бувъ нѣчого виненъ, але Улянъ зробивъ ему разъ дешево пару чобôтъ, то й думавъ теперь, що писарь повиненъ знати, що до чого, та почастувати его чарочкою горѣвки, коли хоче называтись честнымъ чоловѣкомъ.

Писарь бувъ дѣйстно честнымъ чоловѣкомъ та заплативъ ему не лишь одну, але ще и другу чарку, щобы, бачите, була рôвновага... Коли Улянъ прийшовъ опôсля до церкви, то вже було по службѣ Божôй и тому пустивъ ся вôнъ простѣсенько до хаты кума Флора.

Флоръ сидѣвъ самъ у хатѣ, лишь зъ жѣнкою. Стара лежала на печи недужа, йойкала и стогнала та й лаялась. Чоловѣкъ мовчавъ статочно и якъ разъ бравъ ся обѣдати, коли вôйшовъ Улянъ.

— Здоровѝ були, куме, витайте!... Саме въ пору. Просимо до борщику — повитавъ вôнъ гостя.

А що вôнъ мавъ звычай робити все поволи и розважно, то наливавъ собѣ и кумови точнѣсенько все по чарцѣ, ажь обѣдъ закôнчивъ ся такъ весело, що й господарь и гôсть не могли того нѣякъ зрозумѣти, якъ то стало ся, що они оба опинили ся середъ подвôря и коли пробудили ся, лежали якось дуже по чудацки. Флоръ лежавъ, бачите, ногами кумови на карку, а той зновъ запоровъ носомъ въ неконче пахучу купу смѣтя. На доповнене тои идиллѣ кудкудакали ще куры и волочили ся свинѣ по подвôрю та рохкали. Але й въ сѣмъ критичнôмъ положеню не опустила Уляна его звычайна спокôйна розвага.

— Лежу, то й добре, — сказавъ самъ до себе. Якъ то прийшло до того, то по-

[1]) Касарня. — [2]) Люлька на короткôмъ цибушку.

надъ внесенємъ всѣхъ єго репрезентантôвъ Палата перейшла до порядку дневного. При конци бесѣды заявивъ Цукеръ, що колибъ Молодочехи мали выступити зъ Рады державнои, то й вôнъ бувъ бы змушеный то само зробити. Нехайже правительство не пре Чехôвъ до крайности.

На сêмъ перервано засѣданє, котре тревало ажъ до пôвъ до 5 год., а слѣдуюче назначено на нинѣ.

Анархістичный заговôръ въ Літтіху.

Мѣсто Літтіхъ въ Бельґіи, де въ послѣдныхъ дняхъ було кôлька дінамітовыхъ замахôвъ, славне зъ давенъ давна завзятостію своихъ мѣщанъ. Въ давныхъ часахъ вели тамошнѣ ковалѣ та ткачѣ безустанну борбу зъ епископами та знаменитыми родами, а теперь ихъ наслѣдники, видко по примѣру предкôвъ, розпочали знову борбу суспôльну, але вже на новый ладъ, — дінамітомъ. Про послѣднѣ замахи дінамітовѣ въ Літтіху, не потребуемо вже тутъ згадувати, бо они звѣстнѣ; але дальшѣ вѣсти про нихъ суть дуже цѣкавѣ, бо показалось, що они були лишь наслѣдками великого заговору анархістичного.

Літтіхска полиція, слѣдячи за виновниками послѣдныхъ замахôвъ, впала на слѣдъ великого заговору, до которого належить богато анархістôвъ, а кождый зъ нихъ мавъ вызначену свою роботу. Однѣ мали красти дінамітъ, другѣ кидати бомбы, члены третои громады мали припильнувати, щобы тыхъ, що кидають бомбы, не прихоплено, а ще иншѣ мали въ пôдложеныхъ бомбахъ пôдпаляти льонты. Теперь арештовано тамъ дуже богато анархістôвъ, у котрыхъ найдено не лишь готовѣ бомбы, але и богато матеріялу выбухового до фабрикованя тыхъ бомбъ. Такъ найдено у арештованого маляря Божо одну, вправдѣ порожну бомбу, котра була завита въ такій самъ папѣръ, якъ та, котру достережено ще завчасу на вôкнѣ одного зъ домôвъ при бульварѣ Сувеніръ. У вôтця того маляря найдено дінамітъ, котрый сынъ у него переховувавъ. Челядникъ маляря признавъ ся, що разомъ зъ якимсь 22-лѣтнымъ челядникомъ зъ фабрики ручниць пôдкладавъ бомбы и що то вôнъ виновникомъ всѣхъ замахôвъ дінамітовыхъ. Бомбы були наповненѣ дінамітомъ и другими матеріями выбуховыми, котрѣ Божо и якійсь Моано украли минувшого року въ Флемалѣ.

У другого арештованого, Стумонта, найдено патроны дінамітовѣ схованѣ въ вазонкахъ, а у свояковъ єго найдено двѣ пекольнѣ машины. Въ Жемапъ арештовано якогось фабриканта, котрый доставлявъ анархістамъ матеріяловъ выбуховыхъ. У него найдено 15 кільо тыхъ матерій.

Про дальшѣ арештованя доносять ще: Въ Монъ приарештовано анархіста Дежана въ хвили, коли вôнъ намавлявъ другихъ до замахôвъ дінамітовыхъ. При нѣмъ найдено 5 дінамітовыхъ набоѣвъ. Вôнъ признавъ ся, що зъ чотирома другими анархістами хотѣвъ высадити у воздухъ домъ одного банкіра и ще два другѣ домы. — Въ Спрімонъ арештовано якогось французского анархіста, але правительство французске зажадало, щобы єго выдати Франціи.

Розôйшлась була такожь вѣсть, що въ королевскôй палатѣ въ Брукселѣ пôдложено бомбу, але вѣсть та показалась неправдивою. Арештованого въ Літтіху нѣмецкого комівояжера, Пета, пущено на волю, позаякъ показало ся, що вôнъ невиный.

Зборы вôдпоручникôвъ
вдовичо-сиротского фонду львôвскои аепархіѣ.

Вô второкъ рано по вôдправленю архіерейского богослуженя о 8 год. рано, розпочались були засѣданя зборôвъ деканальныхъ вôдпоручникôвъ вдовичо-сирôтского фонду львôвскои архіепархіѣ. На зборы сѣ прибуло изъ 30 управненыхъ до того делеґатôвъ, 25, (не було делеґата изъ перегиньского деканата), явивъ ся тахожь Є. Ексц. Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ, дальше члены управляючои фондомъ комісіѣ и синдикъ фонду, адвокатъ дръ Федакъ. Зборы вôдкрывъ Впреосв. Митрополитъ промовою, въ котрôй зазначивъ, що любовь ближнього, ся найкрасша чеснота людскости, повинна бы передовсѣмъ Всч. вôдпоручникôвъ одушевити при ихъ нарадахъ. Любовь тую покажуть они въ той способъ, наколи зрѣло застановлять ся надъ способомъ забезпеченя лучшои долѣ вдôвъ и сирôтъ по священикахъ. „Я — сказавъ Впреосвященый — по силамъ своимъ стараю ся вже вôдъ многихъ лѣтъ, щобы товарнству нашому забезпечити розвôй якъ найкрасшій".

Потôмъ предсѣдатель вдовичо-сирôтского фонду крил. о. Бѣлецкій, подякувавши Впр. Митрополитови за щирѣ єго заходы, абы стягнути залягаючѣ вкладки до фонда, — покликавъ на секретарѣвъ засѣданя оо. Т. Кордубу, Я. Сѣнгалевича и Ю. Дуткевича.

Опôсля секретарь о. Темницкій вôдчитавъ справозданє за послѣднѣ два роки. Въ справозданю зазначивъ, що вправдѣ вдовы и сироты львôвскои епархіѣ побирають на око меншу квоту въ порôвнаню зъ вдовами и сиротами другихъ епархій, то однакожь рѣчь представляєсь не зовсѣмъ такъ. Въ перемыскôй епархіи въ р. 1890-ôмъ побирали вдовы по 54 зр. а сироты по 45 зр., въ р. 1891-ôмъ вдовы по 54 зр., а сироты по 48 зр., въ станиславôвскôй епархіи вдовы по 57, а сироты по 25 зр. у львôвскôй же епархіи побирали всѣ вдовы и сироты по 48 зр. Коли жь зважити, що въ тамтыхъ епархіяхъ вкладки вплывали правильно и залеглостей мають дуже мало, а у львôвскôй епархіи єсть до 30.000 зр. залеглостей, то розмѣрно до вплываючихъ вкладокъ вдовы и сироты львôвскои епархіѣ дôставали найбôльше. Потôмъ о. секретарь подавъ до вѣдомости зборôвъ, що фондъ добре выйшовъ на полагодженю своихъ рахункôвъ зъ „Заведенiємъ", черезъ закупно каменицѣ „Заведенія" бо набувъ єѣ за 85.000 зр, а теперь дають за ню 92.000 зр. Що до проекту, щобы товариство вдôвъ и сирôтъ священичихъ злучити зъ якимъ другимъ того рода товариствомъ, комісія узнала то за некористне, бо затративсь бы характеръ фонду; а що инчѣ товариства выказують розвôй користнѣйшій, то длятого, що: 1) тамъ вкладки бôльшѣ и вплывають правильно, а 2) мають добродѣѣвъ, котрѣ складають жертвы.

Фондъ коренный товариства для вдôвъ и сирôтъ священичихъ львôвскои епархіѣ выносить теперь 170 850 зр. 80½ кр.; фондъ запомоговый 15.306 зр. 6 кр; готôвка до розпорядимости въ касѣ 7.671 зр. 78 кр. Въ 1891 р. мавъ той фондъ 38.236 зр. доходôвъ а 22 367 зр. розходôвъ.

Опôсля выбрано три комісіи: контрольну, адміністраційну и петиційну. Одна зъ комісій мала розбирати, чи не продати бы каменицю по „Заведенію" куплену за 85.000 зр. и зреставровану коштомъ 3.000 зр. за 92.000 зр.

О. Дуткевичъ (зъ дек. бродского) внѣсъ таку змѣну статутôвъ: щобы кождый священикъ платив вкладки до фонда 40 лѣтъ (приходники, крилошане и дѣйстнѣ катихиты ґімназій по 15 зр., а иншѣ по 10 зр. рôчно); щобы нездôбнымъ до працѣ и добре учачимъ ся сиротамъ давати запомоги такожь по 18-ôмъ роцѣ житя и др.

Дальше ставили интерпеляціи о. Заяць (зъ дек. ходорôвского) и о. Давидякъ (зъ скôльского). О. Давидякъ интерпелювавъ въ справѣ рестанцій крилошанъ и архикатедрального духовеньства. Крил. о. Бѣлецкій вôдповѣвъ, що рестанціи тѣ походять не зъ байдужности, але зъ недостатку.

О. Коновалець, вôдпоручникъ львôвско-загородского деканата поставивъ въ справѣ основуючого ся рускогô товариства взаимныхъ убезпеченъ пôдъ назвою „Днѣстеръ" таке предложенє: Вдовичо-сирôтскій фондъ нехай закупить значне число удѣлôвъ зô своихъ фондôвъ, потôмъ нехай постараєсь, щобы тѣ удѣлы розкупили священики рускѣ, черезъ що они станутъ ся членами товариства, будуть яко члены дѣлати въ користь товариства, бо старались бы не лишь о убезпечуванє въ „Днѣстрѣ" приватныхъ будынкôвъ, але й конкуренційныхъ, будуть мати вплывъ на зарядъ товариства и часть доходôвъ може ити для фонду вдовичого. Се предложенє о. Коновалця придѣлено однôй зъ комісій, выбраныхъ зборомъ вôдпоручникôвъ.

Переглядъ політичный.

Зъ Вѣдня доносять, що проекты валютовѣ будуть предложенѣ обомъ парляментамъ дня 10 с. м

Комісія для комунікацій въ угорскôмъ парляментѣ приняла всѣми голосами противъ голосôвъ скрайнои лѣвицѣ проектъ будовы

правдѣ сказавши, не знаю... але, що лежу, то правда.. Цѣкавый я, чи хочь моя люлька цѣла?

На силу сягнувъ до кишенѣ и переконавъ ся, що мае ще дѣйстно люльку и грошѣ. Радъ зъ того перевернувъ ся и спавъ дальше... Ажъ почувъ на лици щось мокрого и холодного та й пробудивъ ся изъ солодкого сну; отворивъ очи, дивить ся, а то надъ нимъ стоить свиня та обнюхує єго своимъ рыломъ. — Ацю! — сказавъ Улянъ. Свиня вôдступила ся, але Улянъ не мôгъ вже заснути. Осторожно скинувъ, зсунувъ собѣ зъ карку якійсь великій тягаръ и побачивъ теперь, що то була нога Флора у величезнôмъ чоботѣ. Окомъ знатока ставъ вôнъ теперь приглядатись чоботови, особливо же задививъ ся на пôдошву, набиту густо грубыми цвяхами, вôдтакъ вставъ и пôшовъ до керницѣ обмыти ся.

Пôдъ вплывомъ свѣжои воды, що сплывала єму на голову, прийшовъ Улянъ до переконаня, що то все, що зъ нимъ дѣяло ся, не выходить єму на славу, и що вôнъ на будуче мусить лѣпше берегти своєѣ чести. Хибажь не мае вôнъ вже нѣчого въ свѣтѣ значити та мае дальше такъ жити, якъ якій дикій чоловѣкъ? Чогожь прôзвали єго Уляномъ коли вôнъ Харитонъ Иваничъ?... Харитону Иваничу стало дуже жалко кума, котрого вôнъ лишивъ тамъ на земли якъ не Боже сотворѣнє. Оглянувъ ся по подвôрю и крикнувъ:

— Флоръ!

Тыхо. Нѣхто не вôдзывавъ ся.

— Флоръ! — крикнувъ вôнъ ще разъ силуючись надити свому голосови выразъ строгости.

— На то далось почути якесь глухе воркотанє.

— Вставай друже!... Такъ не яло ся!

Знову тихо якъ въ могилѣ. Харитонъ Иваничъ схиливъ ся и потрясъ кумомъ изъ цѣлои силы. Але й то не помогло нѣчого. Харитонъ Иваничъ переконавшись на своѣ превеликій жаль и смутокъ, що всѣ єго заходы не придали ся на нѣнащо, выйшовъ на улицю. Тутъ були люде саме якъ найлѣпше розгулялись. Дѣвчата въ святочныхъ одежахъ та зъ стрѣчками вселякои барвы въ косахъ ходили собѣ спѣваючи по улици або сидѣли на невеличкôмъ горбику. Зъ двохъ чи зъ трохъ сторôнъ понѣсъ ся голосъ гармонѣѣ. Передъ коршмою було повнѣсенько людей, однѣ танцювали, другѣ гуторили. Харитонъ Иваничъ пустивъ ся до шинку та по дорозѣ попавъ ся пяному селянинови Нефедеви.

— Друже! — гукнувъ Нефедь, обнявши шевця за шию, — друже мôй сердечный... мусимо выпити разомъ по однôй.

— Почестуєшь мене? — допытувавъ ся Харитонъ Иваничъ обачно та пôддержувавъ пяницю, якъ рôдный батько дитину.

— На нинѣшне свято, то вже тобѣ заплачу! — вôдозвавъ ся Нефедь и подсунувъ Харитинови Иваничу на долоню новѣсенькій срѣбный карбованець пôдъ самъ нôсъ.

(Конець буде.)

зелѣзницѣ Мармарошь-Сиґотъ-Воронянка, а референтъ Неменій постановивъ припоручити ухвалу парляментови.

Reichs-Corr. маюче звязъ зъ россійскими кругами доносить, що царь приѣде дня 21 с. м. до Берлина. Мимо того берлиньскѝ пôвурядовѝ ґазеты кажуть, що не знають нѣчого о сѣмъ приѣздѣ.

Равашоля перевезено теперь до Монбрісонъ, де вôнъ мае судити ся за убійства. Тамошный судъ и присяжнѝ боять ся однакожь его судити, бо одержали письма зъ погрозами. Полиція налякалась такъ, що немаэ вôдваги вести Равашоля зъ дворця до суду, вôддаленого лишь о 100 крокôвъ вôдъ дворця.

Новинки.

Львôвъ дня 5 Мая.

— **Громадѣ Вишнева** въ повѣтѣ яслискôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Міністерство фінансовъ** управильнило условины, пôдъ якими укôнченымъ слухачамъ выдѣлу правничого и адміністраційного може бути почисленый часъ одноровчнои, взглядно дворôчнои службы войсковои до службы цивільно державнои и орекло, що на основѣ приписôвъ истнуючихъ лѣта, перебутѝ въ службѣ войсковôй, при обчисленю лѣтъ службы задля признаня емеритуры въ цивільного стану емеритального мають бути почисленѝ, але лишь тогдѣ, сли вступлене до цивільнои службы державнои наступить передъ дефінітивнымъ увôльненемъ зô службы войсковои. Натомѣсть, сли вступлене до службы цивільно-державнои наступить по увôльненю зô службы войсковои, н. пр. по протягу 12 лѣтъ службы войсковои, або на суперарбітраціи (признаню вже нездôбности) лѣта, переведенѝ въ службѣ войсковôй могуть бути, задля перервы, почисленѝ до емеритуры лише въ дорозѣ Найвысшои ласки.

— **Имснованя**. Панъ Міністеръ рôльництва именувавъ управителя лѣсôвъ и дôбръ, Ромуальда Кочиньского въ Неполомицяхъ люстраторомъ лѣсôвъ и дôбръ тамже.

— **Є. Екец. Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ** выѣде дня 9 с. м. на канонічну візитацію холоѣвского деканата. Впреосв. Митрополитъ выѣде того дня рано о 11 год. кôньми ажь на мѣсце першои стаціѣ, а вôдтакъ буде объѣзджати деканатъ въ слѣдуючôмъ порядку: дня 10 мая выѣде зъ Холоєва до Нестаничь, перебуде тутъ оденъ день, а дня 11 мая поѣде до Полового и такъ переѣде що дня до иншого села, та объѣде по черзѣ слѣдуючѝ ще мѣсцевости: Витковъ, Сушно, Радеховъ, Павлôвъ, Середопôльцѣ, Криве, Дмитрôвъ, Оглядôвъ, Оплôтско, Лопатинъ, Хмѣльно, Кустинъ, Ляшковъ, Сморжѣвъ, Щуровичѣ, Завидче, Стремильче, Николаѣвъ, Увинь, Бариловъ, Куликôвъ, Синькôвъ, Ператинъ и Стояновъ. До Стоянова приѣде Впреосв. Митрополитъ дня 4 червня и перебуде тамъ ажь до дня 6 червня и того дня о 11 год. вôдъѣде просто до Львова.

— **Старѝ банкноты одноринськовѝ**, що мають дату „1 сѣчня 1882", можна вымѣняти ще лишь до 30 червня 1892 р. а то въ державныхъ касахъ центральныхъ у Вѣдни, въ центральной касѣ державнôй въ Будапештѣ, въ головныхъ касахъ краєвыхъ и въ краєвыхъ касахъ фінансовыхъ, въ краєвыхъ урядахъ выплаты и въ головнôй касѣ державнôй въ Загребѣ. Вôдъ 1 липня 1892 р. ажь до 31 грудня 1893 р. можна буде вымѣняти одноринськовѝ банкноты лишь за формальнымъ поданємъ до міністерства фінансôвъ на стемили. По 31 грудня 1893 р. не можна вже буде тыхъ банкнотôвъ вымѣняти и они будуть зовсѣмъ безъ вартости.

— **Огнѣ**. Въ послѣдныхъ дняхъ бували огнѣ: въ Княгининѣ, станіславôвского повѣта, де згорѣло 5 будынкôвъ господарскихъ разомъ зъ припасами збôжа и складами дерева; шкода выносить 25.000 зр. Огонь бувъ мабуть пôдложеный и въ тôмъ напрямѣ веде ся слѣдство. — Въ Загвôздю того самого повѣту знищивъ огонь шѣсть хатъ, при чѣмъ одна жѣнка и єѣ донька сильно попарили ся. Шкода выносить около 2.000 зр.

— **Дирекція зелѣзниць державныхъ** доносить, що якъ разъ вышовъ 5-ый додатокъ до ґенеральнои тарифы зъ сѣчня ц. к. австрійскихъ зелѣзниць державныхъ, для транспорту товарôвъ, важный вôдъ 1-го мая с. р.

— **Зъ судовои салѣ.** Оногды розпочавъ ся передъ львôвскимъ судомъ присяжныхъ и веде ся вже кôлька днѣвъ процесъ противъ Франца Козакевича, комісаря сторожѣ скарбовои въ Залѣщикахъ, о злочиньство надужитя власти урядовои, а также противъ Евг. Ґаха, горальника и Самсона Зальцінґера, маґазиніра горальнѣ залѣщицкои, обжалованыхъ о намовлене комісаря до надужитя власти. Актъ обжалованя закидує комісареви Козакевичеви, що въ горальни залѣщицкôй въ 1888 и 889 р. розпускавъ водою въ апаратѣ мѣрничôмъ пробки спірітусу и що при обрахункахъ мѣсячныхъ кôлька разôвъ умысно позволявъ, щобы служба горальнича розпускала пробки, а вôнъ на основѣ тыхъ фальшованыхъ пробокъ посвѣдчавъ силу спірітусу. Горальникови Ґахови закидує актъ обжалованя, що вôнъ намовивъ Козакевича до сего злочину, а Самсонови Зальцінґерови закидує ся, що вразъ зъ Ґахомъ або власноручно, або черезъ когось зô службы доливавъ до пробокъ въ апаратѣ мѣрничимъ воды. До розправы покликано 39 свѣдкôвъ. Всѣ обжалованѝ боронять ся дуже зручно и не признають ся зовсѣмъ до нѣякои вины Козакевичь а такъ само и другѝ обжалованѝ кажуть, що практикантъ горальничій Грущиньскій мавъ злость на нихъ и для того поробивъ на нихъ зôзнаня, за котрѝ они теперь мусять вôдповѣдати, а котрѝ суть неправдивѝ.

— **Василь Верещаґінъ**, славный маляръ россійскій, дознавъ поганого припадку. Передъ кôлькома днями покусавъ его скаженый песъ. Рану сейчасъ вытято и выпалено, а Верещаґінъ поѣхавъ до Парижа, до славного лѣчничого заведеня дра Пастера.

— **Выбухъ ґазôвъ**. Передъ кôлькома днями експльодували въ Бориславѣ въ закопѣ Шварца и Дорнштравха ґазы, въ наслѣдокъ чого працюючій тамъ робôтникъ Лейзоръ Корнъ зъ Волянки утративъ житє, загорѣвши. — Таке саме стало ся и въ Дзвиняча, въ копальняхъ нафты, де въ часѣ експльозіѣ ґазôвъ удушивъ ся робôтникъ Иванъ Грушка.

— **Женуть ихъ далше**. Россійскѝ ґазеты доносять, що правительство россійске постановило тыхъ галицкихъ селянъ, що зайшли до Россіѣ на Волынь, сусѣдный зъ нашимъ краємъ, выслати ажь на Кавказъ въ горы и тамъ вызначило имъ вже ґрунты. Цѣкава рѣчь, чому ихъ ажь такъ далеко женуть?

— **Страйкъ вôзникôвъ**. Вѣденьскѝ фіякры вôдбули оногды зборы, въ котрыхъ взяло участь около 1000 осôбъ, и ухвалили страйкувати въ дни отвореня театрально-музичнои выставы, коли до того часу не пôдвысшать имъ дотеперѣшнои тарифы, котра имъ выдає ся за мала.

— **Що край, то обычай**. Правду сеи приповѣдки можна дуже добре пôзнати на слѣдуючôмъ примѣрѣ. Въ Бельґіи мали зъ днемъ 1 мая завести середно-европейскій часъ на тамошныхъ зелѣзницяхъ. Але щобы въ краю не рахувати часъ двояко, то постановлено завесты пôдъ конець цвѣтня однаковый часъ въ цѣлôмъ краю и выдати въ той цѣли вôдповѣдный законъ. Дня 26 цвѣтня предложило отже правительство парляментови вôдповѣдный законъ, того самого дня выбрано комісію для наглости того внесеня; 28 цвѣтня здала комісія справу и 28 цвѣтня ухвалила палата послôвъ той законъ 78 голосами противъ 11. Ще того самого дня передано законъ сенатови, а той ухваливъ его одноголосно; дня 29 санкціонувавъ король новый законъ, дня 30 цвѣтня огол. осила его урядова ґазета, а дня 1 мая заведено середно-европейскій часъ въ цѣлôмъ краю. — У Вѣдни предложено въ сѣй самôй справѣ также нагле внесенє въ тамошнôй радѣ громадскôй ще 3 грудня 1891 р. дня 15 сѣчня 1892 р. здавано справу о сѣмъ внесеню и постановлено его насамперéдъ выдрукувати, а вôдтакъ надъ нимъ радили; коли то наступить, доси ще не знати — а у Львовѣ, де на радѣ громадскôй було также поставлене таке саме внесенє, заведуть середно-европейскій часъ мабуть ажь за сто лѣтъ, при кôнци двацятого столѣтя.

— **Клопôтъ на старыхъ кавалєрôвъ**. Бѣднымъ старымъ кавалєрамъ; що жиють собѣ такъ спокôйно и тихенько, радѝ зъ того, що не видять анѣ тѣни якои тещѣ, не дають люде спокою; вôдъ часу до часу все имъ пригадують, що вже найвысша пора женити ся, бо коли нѣ, то будуть мусѣли платити за свою байдужнôсть тяженьку кару — наложать на нихъ старокавалєрскій податокъ. Така погроза появилась и сими днями въ Радѣ державнôй, де посолъ дръ Паттай поставивъ внесенє, щобы всѣхъ старыхъ кавалєрôвъ оподаткувати длятого, щобы жонатымъ людемъ стало трохи лекше. Не знаємо, чи то справедливо, чи нѣ, що старѝ кавалєры въ виду сего проєкту пытають: А щожь буде зъ старыми паннами? Чи они мають жити на свѣтѣ неоподаткованѝ? Оно то, правда, може було бы трохи ѝ дивно, колибъ лишь старѝ кавалєры мусѣли платити податокъ, право повинно бути рôвне для всѣхъ; але добре такъ старымъ кавалєрамъ, нехай женять ся, нехай знають, що не такій чортъ страшный, якъ его малюють, а теща може не така страшна, якъ єѣ люде представляють.

— **Высокій чоловѣкъ**. Въ Америцѣ померъ недавно въ Сполученыхъ пôвнôчныхъ Державахъ полковникъ Пікельтъ Нельзонъ, що мавъ девять стôпъ и одинъ цаль высоты, а важивъ 200 кільоґрамôвъ.

— **Самоубійства**. Въ Краковѣ вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ револьверу фельдфебель Іосифъ Барабашь зъ 57 п. пѣхоты. Вôнъ стрѣливъ собѣ въ ротъ а смерть наступила сей часъ. — Въ приступѣ помѣшаня ума повѣсивъ ся президентъ окружного суду въ Тридентѣ, Райніль.

Штука, наука и література.

— **„О набутю недвижимости при екзекуційнôй продажи"**, написавъ дръ Кость Левицкій, адвокатъ краєвый у Львовѣ, накладомъ автора, друкарня товариства им. Шевченка. Студія ся обôймає 43 сторонъ бôльшои вôсѣмки.

— **„Зорѣ"** ч. 8 зъ 15 (27) цвѣтня мѣстить зъ белєтристики: картины „Понадъ Днѣпромъ" Катерины Маляренко; оповѣданє „Байда" Василя Чайченка, и три поезіи: „Крашанка" Ивана Ковака, „До мого фортепяна" Лесѣ Украинки и „Весняна думка" Олександра Колессы. Дальше иде „Історія Літературы рускои" Ом. Огоновского (про Ольгу Косачеву — псевдонімъ „Олена Пчôлка"), докôнченє ширшои статьѣ Б. Вôльхôвского „Украиньска книжка на селѣ", продовженє статьѣ Лосуна „Въ справѣ язиковôй и декотрѝ замѣтки про книжки для украиньского люду", коротка житєпись Якова Кухаренка, написана З. Козубомъ (до портрету) и листъ Якова Кухаренка до Зосима Фед. Недобаровского, писаный въ Катеринодара 17 цвѣтня 1862 р. Наконець иде богатый дѣлъ информаційный зъ поля літературы, штуки, театру, выдавництвъ періодичныхъ. Илюстраціи мѣстить сей нумеръ „Зорѣ" три: на першôй сторонѣ портретъ Якова Кухаренка, дальше образокъ, представляючій свяченє пасокъ въ Тишкôвцяхъ повѣта городеньского, наконець образокъ „Добрѝ приятелѣ" Чермака.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 5 мая. Архікнязь Райнеръ выѣхавъ на инспекцію краєвои обороны до Кракова.

Петербургъ 5 мая. Выѣздъ царскои родины до Копенгаґи назначено на день 21 мая.

Літтіхъ 5 мая. Божо выдавъ всѣхъ своихъ товаришѣвъ, котрыхъ вже всѣхъ арештовано.

Петербургъ 5 мая. Комітетъ міністрôвъ згодивъ ся въ засадѣ на плянъ бар. Гірша въ справѣ кольонізаціѣ жидôвъ.

Курсъ львôвскій

зъ дня 3 мая 1892.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр.
I. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	332	—	336	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставнѝ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	80	101	50
„ „ 5% вильос. зъ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнѝ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	58	—	60	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	55	—	57	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґи за 100 зр.				
Индемнів. гал. 5%	104	80	105	50
Гал. фонд. проп. 4%	93	40	94	10
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	100	—	100	70
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	—	91	70
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	21	50	23	50
„ Станіславова	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	—	—	—	—
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	75	12	25
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	56	5	66
Рубель паперовый	1	24·—	1	26·—
100 марокъ нѣмецкихъ	58	25	58	85

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Инсераты („оповѣщеня приватнӣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнӣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ також для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця перероблений на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае єму краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлость, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимӣ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагоднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обємъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовӣ и господарскӣ обявы обширно и предметово**. Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якӣ на насъ накладае побôльшене обєму, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатӣ змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11.



АЛЬФРЕДЪ ФРЕНКЕЛЬ,

въ центральнôмъ складѣ

у Львовѣ улиця Гетманьска ч. 12.

Властитель широкозвѣстнои фабрики чобôтъ въ Медлінґу, поручае Вп. Публицѣ на весняный сезонъ свôй богато заосмотреный складъ товарôвъ чобôтныхъ, зъ найлѣпшого матеріялу, дуже солідного выробу, всѣлякого краю, для мущинъ, дамъ и дѣтей, по дивно дешевыхъ, сталыхъ цѣнахъ фабричныхъ, якӣ суть вытисненӣ на пôдошвахъ.

На головный складъ у Львовѣ, ул. Гетманьска ч. 12, наспѣвъ теперь свѣжій транспортъ зъ 12560 паръ мужескихъ, 12560 паръ дамскихъ и 25200 паръ дѣточихъ черевикôвъ и чобôтъ, де то также знайде хорошу обслугу всяке замовлене, въ каждôмъ напрямѣ вôдповѣдно до смаку, зъ великою точностію пôдъ управою мого выпробованого заступника

ЛЕОНА РАНДА.

О численнӣ замовленя упрашае уклôнно

55 **Альфредъ Френкель.**

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 к

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакотками, также по цукорняхъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.